

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 29. Quomodo fuerit à Deo jussa publicare hanc veritatem, &
Beatissima Virgo illam ad idem sit hortata, remunerando mysticis donis
ipsius cura[m], quâ id egit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XXIX.

Quomodo fuerit à DEO iussa publicare hanc veritatem, & Beatissima Virgo illam ad idem sit hortata, remunerando mysticis donis ipsius curam, quâ id egit.

Er idem tempus Christus Dominus, & sanctissima ejus Mater illam hortabatur, ad cooperandū, quantum esset in ipsa, modo quo posset, ut publicaretur hæc veritas, & promoveretur ista devotio.

§. I.

Quodam die, ait, mihi Dominus dixit, accommodando se meæ timidæ ac verecundæ naturæ: Nonne aliquid faceres in mei gratiam? Non ageres gratias Regi Philippo pro obsequio, quod mihi exhibet, dum pie tuetur purissimam Conceptionem meæ sanctissimæ Matris? quia sentiebam ingentem difficultatem in ejusmodi rebus, rogavi illum humiliter, nè mihi id mandaret. Et postquam multis hac de re egissem, quæ brevitatis ergo omitto, sanctus meus Angelus Custos, loquens mihi in intimò & lecretissimo meæ animæ recessu, dixit hæc verba: Quod te scribere oportet ad Regem Philippum, est hoc: *Rex Domine noster, millies tibi exosculor pedes, propter eximium obsequium, quod præstas DEO Domino Nostro, ac Sanctissimæ ejus Matri, & propter magnam gratiam, quam nobis omnibus facis, dum tanto pietatis sensu honoras ac tueris Purissimam Conceptionem hujus Domine nostræ. Dominus te idcirco remunerabitur; id quod ego ab eo suppliciter petam in meis indignis precibus.* Quid in hoc habes difficultatis? aiebat Angelus. Post biduum vel triduum mihi rursum Angelus est loquutus, dicendo: DEUS sit tecum, serua DEI, & Soror nostra. Conset tibi, me esse ad te missum à Domino Majestatis, ut tibi id persuadeam, de quo tecum est loquutus. Vult verò ut statim exequaris, quod tibi man-

datum est, & injunctum: hæc enim est ipsius Divina voluntas. Ego timens, nè Dominus indignaretur, propter repugnantiam, quam ostenderam, dixi illi: Sancte Angelè, ob quam causam te Dominus misit ad ferendum mihi istud nuntium, & quare mihi id non dixit Divina Majestas, sicut aliàs consuevit? Estne fortè ista, quòd fuerim tam incircumspecta ac inurbana: & dum mihi significaret, quid hæc in re fieri vellet, sim illi obloquuta, exhibendo me ipsi difficilem? Non est hæc causa (dixit Angelus) ob quam tibi non loquitur Dominus per se ipsum, sed quia mihi voluit præstare istam gratiam, ut me constitueret suum legatum, qualem præstat suis Angelis, & præstitit sancto Archangelo Gabrieli, mittendo ipsum, tanquàm suum legatum, ad Beatissimam Virginem, in negotio tanti momenti, quanti erat Incarnatio Filij DEI. Et animadvertite, quid hæc Domina responderit ad nuntium Angeli: dicendo tandem: *Eccè Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* Atque hoc supposito, quid respondes ad id, quod tibi dixi nomine DEI? Id ipsum, aiebam ego, quod respondit mea Domina, Virgo MARIA, cujus sum ancilla, & dico: *Eccè vilissimus vermis & creatura Domini, fiat in me voluntas ejus, quia eadem est mea, nec aliud volo ac desidero.* Bene est (dixit Angelus) vale. Subitò desijt videri à mea anima. Et scripsi Epistolam ad Regem Philippum tertium, sicut mihi fuerat imperatum.

Aliam Epistolam iussit ipsam scribere deinde ad eundem Regem, adhibita operâ duorum Angelorum, cum multis circumstantijs, quas etiam omitto, dicendo illi, ut eâ scriberet, expedire ad majorem gloriam Domini DEI, & obsequium ipsius, ac sanctissimæ ejus Matris, ut Episcopatibus ac Prelaturis

ris Hispania prospiciat de personis, non solum bene meritis, sed etiam qui teneant & profiteantur sententiam de Purissima Conceptione Beatissimæ Virginis, conceptæ sine peccato originali. Hæc Epistola fuit scripta ac tradita ipsimet Regi ad manum.

Alias literas exaravit ad Reverendissimum Patrem Provinciale Ordinis Prædicatorum, Fratrem Dominicum Pimentellum, in hæc verba:

DEUS sit in anima Tuæ Paternitatis, detque ipsi suum sanctissimum ac Divinum Amorem.

Reverendissime Pater, bene adverterit Tua Paternitas, quam timidè ac verecundè egerim, eò quòd non fecerim, quòd debeo, ut clarè ipsi loquerer de negotio Purissimæ Conceptionis sanctissimæ Virginis MARIÆ Dominæ nostræ. Non feci bene, ut dico, & Dominus DEUS noster Majestatis me propterea reprehendit: Quia postquam mihi injunxisset, ut exponerem ac dicerem, quòd intellexeram à Divina Majestate, de veritate hujus sanctæ doctrinæ, designavissetque mihi viros graves, & sapientes ac Religiosos, atque ex Ordine Nostro, quibus id dicerem; postquam etiam fuisset obsequuta obedienter, quoad cæteros, id quòd per DEI misericordiam habuit optimum successum, tantum cum Tua Paternitate, quæ erat ex designatis, quibuscum mihi erat agendum fufius, egi timidè & verecundè. Nollem hunc defectum utrique imputari, quòd ego sim inobediens; Tuæ autem Paternitati, nescio desitne dispositio. Negotium in eo versatur, mi Domine; quòd sit infallibilis veritas, sanctissimam Virginem MARIAM Dominam nostram fuisse conceptam sine peccato originali, quòd scio ab ipfomet DEO, qui est veritas infallibilis, quæ non potest falli, neque nos fallere. Et quia hoc est præcipuum, sufficiat. Omitto allegare Sanctos, & Nostros, quemadmodum etiam possem. Benedictus sit DEUS! Cum ita sit, obsecro Tuam Paternitatem, quam maximè possum, & rogo Nomine DEI, in cujus versor præsentia, dum id dico, expendat hanc rem bene,

& amplectatur ex corde, atque credat, esse veram istam sanctam sententiam, quam pleriq; omnes tenemus, ad majorem gloriam DEI Domini Nostri, & sanctissimæ ipsius Matris, animetque se Tua Paternitas ad id, siquidè ista sancta doctrina æquè potest teneri propter honorem sanctissimæ Virginis Dominæ Nostre, & tenenda est, quia est vera, ac summus Pontifex nobis concessit, ut ipsam honorarem, & eique faveremus, volens, ut ista doceatur prononcione, & contraria, quoad id, preamatur silentio. Hoc est, quòd fieri convenit, & quòd DEUS vult à tua Paternitate. Atque id sufficiat, amore DEI. Divina Majestas Tuam Paternitatem conservet, exornetque cumulatè donis celestibus ipsius animam. Ex Domo, Die Martis.

Marina de Escobar.

§. II.

Jussu itidem DEI scripsit alias literas Reverendissimo Patri Generali Ordinis Sancti Dominici, rogando ipsum, curaret, ut omnes ex ejus Religione propenderent ad hanc sententiam, & sigillatim loquum est Patribus ejusdem Ordinis, qui ipsam irriserant, scripsitque de hoc ipso ad absentes, qui illam non viderant. Ut autem intelligerem, inquit, quantum DEO placeat, si fiat, quòd ipse jubet, etiamsi non fortiatu statim optatum exitum, dignatus est mihi manifestare, quid contigerit eo tempore, quo mee literæ fuerunt traditæ Reverendissimo Generali Sancti Dominici, quia juxta bonas conjecturas, tunc accidit hæc visio.

Cum vacarem Orationi (in Januario 1617.) converti oculos animæ ad meos Dominos quatuor Angelos, & vidi illos splendidissimè indutos, atque exornatos auro purissimo cælesti, & gemmis. Quamvis autem illis exhibuerim honorem, vix ipsos volebam aspicere. Quotiescunque enim Dominus mihi exhibet tam pulchra & gloriosa hujusmodi spectacula, sic soleo reluctari. Nam in hac vita non desidero videre tam admiranda, & quæ tanto solatio afficiunt animam. Sed obstupescens

dixi illis: Domini mei, nonne mihi dicent, quare sint taliter ornati, & præter morem gloriosi? id enim fieri consuevit, quando speciale Festum celebratur in nostra Ecclesia, & Dominus Majestatis vult, ut celebretur ac honoretur in cœlesti Jerosolyma: verum ego modò neque video, neque percipio ullam talem solemnitatem. Solennissimum Festum agit, Soror (dixerunt illi) in cœlesti Jerosolyma hoc die: Et ratio est, quia hodie per te Nominè DEI & sanctissimæ ipsius Matris intimatur Ordini Sancti Dominici, quæ sit sanctissima ejus voluntas, quoad opinionem, quam ab illis vult teneri, de materia Purissimæ Conceptionis Dominæ Nostræ. Illud festum sollemnissimè celebramus sancti Angeli in cœlesti Aula. Audiens id ab ipsis dici, obstupui, dixique illis: Estne possibile, mei Domini, quòd propterea celebretur tantum Festum? & quòd hoc tantopere fuerit DEO gratum, eique placuerit? Tunc, dummodo DEO gratum esset, ac placeret, ut dicerem, quod ea de re sciebam, concepi desiderium id ipsum exponendi ac indicandi ipsius nomine universo Ordini Sancti Dominici, quemadmodum faciebam.

§. III.

Posterea ut pateret, quomodo Beatissima Virgo remuneretur obsequia sibi præstita, notabiles fuerunt ea revelationes, quas ita refert: Dum aliquando manè (in Decembri anno 1616.) agerem cum DEO, & circumspicerem oculis animæ, vidi venientem, mihi que appropinquantem sanctissimam Virginem, Dominam nostram, mirè speciosam, comitantibus illam plurimis Angelis DEI. Dexteram autem ipsius stipabat sanctus Michaël, & sinistram sanctus Gabriel. Dixitque mihi amantissimè: Amica mea, & serua DEI, magnas habeo gratias pro eo, quod fecisti, quòdque pro meo honore istà occurrente occasione præstitisti. DEUS te remunerabitur. Cum audivissem id ab illa esse dictum, neque meminissem cujusquam rei pro ejus honore præstitæ, mirata sum, ac dixi: Sa-

cratissima Domina mea, verè ego non meminì, quid pro tuo honore fecerim. Omnino fecisti (subjecit) eà occasione, quæ se tibi obtulit, ideòque tibi refero gratias. Quod verò nunc vellem, est, ut alloquereris, quos scis, & novisti (significans mihi, qui essent isti) dicerèsque ipsis id, quòd tibi mecum nunc evenit, & ego dixi: Quid tibi videtur hac de re, quam à te peto? Audivi, quòd sanctissima Virgo mihi dixerat, & quia eram resignata in DEI voluntatè, respondi: Domina mea, certè libenter facio, quòd mihi imperas, si tibi sit gratum ac placeat; verum spectatà dispositione rerum præsentium, existimo ipsos mihi non credituros, nihilque mea dicta profutura. Et quia me pudebat, quòd adeò liberè alloquuta fuisset tam magnam Dominam, tamque sapientem, dixi: Nosti, Domina mea, me nihil scire, & esse ignorantem. Bene est (dixit sanctissima Virgo) probè scis, quòd, ex quo Filius DEI venit in mundum, & publicatum fuit ac prædicatum Evangelium, semper viguerit in Ecclesia Catholica mos intimandi Verbù DEI, sive id bene susciperetur, sive malè: ideòque non debet tergiversari is, quem DEUS vult loqui, ac denunciare veritatem, quia sic satisfacit suæ obligationi, quamvis non obtineatur finis & fructus, qui optatur, & esset obtinendus. Verum, ut ut seres habeat, id quòd modo facies, erit, conferre, quòd tibi mecum contigit, & à me audivisti, cum tuo Confessario, eisdemque aperire ac facere, quidquid ille tibi injunxerit Nomine DEI, & meo; hoc enim erit magis conforme tuæ naturæ timidæ, atque adferet tuæ animæ solatium. His à sanctissima Virgine auditis, fui recreata. Addidit autem statim: Dic mihi modò, quid tibi debeo dare pro exhibito mihi obsequio? quid vis tibi à me dari? Tunc respondi: Mea Domina, si tua Majestas, quia es, quæ es, mihi vult præstare magnam aliquam gratiam & favorem, id quòd à te peto, ac demissè postulo, est, ut mihi impetres à tuo pretioso Filio, ac Domino meo, lumen & gratiam, nè aberrem ab ipsius veritatibus, & sanctissima voluntate, utque tu sis illuminatrix & dux, ac adju-

trix mei Confessarij in omnibus occasione-
bus, quæ ipsi occurrunt, & necessitatibus
animæ ipsius; hoc à te peto, pro præmio.
Sic irà (dixit sanctissima Virgo) verum ego
etiam tibi nunc volo præstare gratiam, da-
reque tibi meâ manu quoddam cimelium
ac donum. Et impositâ suâ sanctissimâ
manu ad suum sinum, exemit torquem ex
auro purissimo & gemmis inæstimabilis
pretij, ac splendidissimis, injiciendoque
ipsum in meum collum, dixit: Accipe,
Amica, istud donum, quod tibi do ex a-
more, & æstima illud magni, atque custo-
di, & conserva in corde tuo, ac anima:
cum eo enim eris secura, & non poterit te
lædere, neque tibi nocere, aut damnum
inferre dæmon, qui deinceps timebit, ac
tremet coram te, sicut timer hostis iner-
mis, quando videt suum adversarium in-
structum validis armis, tum pro sui defen-
sione, tum pro illo offendendo. Post-
quam hoc audivissem, vidissemque me di-
tatam illo pretiosissimo & mystico torque,
stupebam vehementer & erubesceram,
quod me viderem irâ ornatam: Videbâr-
que mihi tremere, & vix mihi incidebat
modus, quo agenda essent gratiæ illi sacra-
tissimæ Dominæ, pro tanta gratia & favo-
re mihi ab ea exhibitio. Videns id sanctus
meus Angelus Custos, supplevit illum de-
fectum, actis magnis gratijs eidem Domi-
næ pro præstita mihi gratia, & accedens ad
me, abstulit ex meo collo illum pretiosum
torquem, imposuitque ipsum, & intromi-
sit mysticè ac admirabiliter in meam ani-
mam, irâ ut anima re verâ acceperit, pos-
sedeatque illa dona, & gratias significatas,
atque expressas per illum mysticum tor-
quem: quin & ipsa natura videtur accepit
se suam partem levaminis ac solatij, & ne-
scio quæ bona, ut vix ea sciam explicare,
propterea quòd parum in id propendeam,
ut illa fiat particeps bonorum, & solatiorû
animæ, donec adveniat ipsius tempus,
quod DEUS decrevit.

§. IV.

Aliàs agens cum DEO, vidi venien-
tem Beatam Virginem speciosissimâ,

& cum comitatu multorum Angelorum.
Ferebat in sua manu coronam textam ex
floribus, & ego recurri ad DEUM, sicut
soleo, atque post mediam circiter horam,
tranquillato corde, Virgo me accessit, fa-
lutansque me, dixit: Accipe istam coro-
nam, pro præstitis mihi obsequijs. Et im-
posuit illam meo capiti, vidique oculis a-
nimæ, totam fuisse quasi conversam in au-
rum. Deinde subjunxit: Veni mecum.
Apprehendensque ipsa unum meum brachi-
& alterum alia persona, quam non vide-
bam, qualis esset (postea rescivi fuisse meum
sanctum Angelum Custodem) ascendi per
quosdam gradus ad thronum, in quo
Christus Dominus sedebat circumdatus
innumeris Angelis. Postquam acces-
sissem, prostravi me, & deponens coronam,
deposui illam ad ipsius pedes. Dominus
me est solatus, & cum se moveret, ac si se
vellet inclinare ad accipiendam coronam,
accesserunt Angeli, qui eam elevaverunt,
& ipsi porrexerunt. Dixitque mihi Do-
minus: Ecce hic tibi restituo coronam
perfectiorem, & in Nomine mei Patris,
ac meo, & Spiritus sancti te benedico. Va-
de in pace. Intellexi verò deinde à meo
Angelo, restitutam mihi fuisse à Domino
coronam perfectiorem idèò, quòd acce-
ptaverit actum, quo ipsam deposueram ad
illius pedes, attribueramque illi omnia.

Alio die, audivi foletnem musicam in
Cælo, & vidi descendentem sacratissimam
Virginem, ornatam pallio cæruleo eleganti-
ssimo, cum qua veniebant, Processiona-
liter multi Sancti & Sanctæ. Postquam
pervenissent ad meum cubiculum, pro-
stravi me, & mei sancti Angeli me adduxe-
runt ad Beatam Virginem, vidique me
splendidè vestitam alio pallio, & habitu
coloris ac formæ monialium sanctæ Bir-
gittæ. Beata Virgo incepit ascendere ad
cælum per quosdam veluti gradus, & cum
illa Sancti ac Sanctæ ordine geminato, at-
que ego unâ cum ipsis. Ubi sacratissima
Virgo ingressa fuisset Cælum, venissetque
ad Thronum Beatissimæ Trinitatis, hæc
illi dixit: *Tota pulchra es amica mea, & macu-
cula non est in te.* Et cum subito apprehendisset Beatissima Virgo meam manum,
dixit

dixit ad Patrem æternum: Domine, ista est amica mea, & famula tua, Marina: quale præmium ipsi vis dare pro obsequio, quod tibi exhibuit, promulgando, ut potuit, meam purissimam Conceptionem? Dominus illi dixit, se permittere, ut mihi pro suo arbitrio daret ejus nomine, quidquid vellet. Hoc audito, Beatissima Virgo imposuit elegantem torquem meo collo, dicens mihi: Accipe istum torquem in

signum doni perseverantiæ, quod tibi do nomine Filij mei. Ac deinde me exornavit alio pretiosissimo, dicendo, eum esse pignus præmiorum, quibus postea essem fruitura, brevi enim me migraturâ. Tum Sancti solemniter circumiverunt cœlum, canentibus Angelis quosdam hymnos de Beatissima Virgine, quibus finitis cum ecstasi, me inveni restitutam meo lecto.

)(*)

CAPVT XXX.

De notatu dignis, quæ illi acciderunt cum Gloriosis Sanctis Dominico & Thoma, atque alijs Sanctis ex ejus Religione, comprobantibus Immaculatam Conceptionem Beatissimæ Virginis.

Dignissima notatu fuerunt, quæ hoc tempore isti Famule DEI evenerunt cum Sanctis Ordinis Sancti Dominici, ex quibus afferimus præcipua, ad perhibendum eximium testimonium veritatis, de Purissima Conceptione Magnæ DEI Matris.

§. I.

Hoc tempore me interrogavit quidam magnæ autoritatis Religiosus, ex Ordine Sancti Dominici, qui magnam habebat rerum mearum notitiam, an sanctus Dominicus mihi aliquid esset loquutus de hac materia, quæ agitur, concernente Purissimam Conceptionem Beatissimæ Virginis. Respondi illi, non fuisse mihi quidquam loquutum, neque ipsum à me fuisse visum multis jam diebus. Biduo autem vel triduo post, agens cum DEO, adverti in mea anima, more solito quædam indicia, quòd Divina Majestas mihi esset exhibitura extraordinariâ gratiam, atque unâ intellexi, eam fore aliquam visionem Gloriosi Sancti Dominici. Et quia sum adeò timida in his materijs spiritualibus, atque ille Religiosus me in-

terrogaverat, an vidissem Sanctum, dixi statim ad DEUM valde serio: Non, Domine, non, Domine, nullo modo me oportet videre sanctum Dominicum: siquidem postquam ille servus tuus me interrogavit, an illum viderim, cogitandum mihi est, vel credendum, quòd, si mihi illum nunc ostendas, sit mea imaginatio, orta ex interrogatione illius Religiosi, & propterea, tuâ veniâ, nollem ipsum videre. Bene est (dixit Dominus) scito tamen, me habere multos modos ducendi animas, & peragendi in illis, quod volo. Ordinariè me accommodo naturæ, quam unicuique dedi; subinde illis manifesto diversis vijs, quod sum factururus; aliquando autem me gero ut Dominum animæ, & venio, vel mitto ad illam, dum volo, & sicut volo, juxta meam voluntatem, ac dispositionem animæ. Ideoque conticesce, & non te turbet cogitatio, de qua loquuta es. Audiens id à Domino, conticui, neque ea de re quidquam amplius dixi.

Paulò post circumtuli oculos animæ, & conspexi Beatum sanctum Thomam, qui mihi gravi quodam & sapientissimo modo dixit: Soror, exhibe mihi istam charitatem, & gratiam, amore DEI, ut dicas meis Fratribus, me, si fortè cogitant, quòd me honorent, mihi que rem faciant gratam;

LII 3

ca præ-